[illegible]ewiczówna List do matk[illegible]

MARJA ZIELEWICZÓWNA

LIST DO MATKI

MARJA ZIELEWICZÓWNA

LIST DO MATKI

Uddevalla
Ture Malmgrens boktryckeri 1918

Uddevalla, 25 Marca 1918.

Dawno do ciebie listu nie pisałam,
Najmilsza matko moja!
Dzisiaj piszę,
Bo każdej nocy twoje serce słyszę
Bijące w dali.
Pozwól, jedyna, że ci sen opowiem;
Sen mara, prawda! Nieczęsto się zdarzy,
Że mi się przed oczami w nocy coś zamarzy,
Bo gdy śpię — śpię twardo.
Wiem, że nie trzeba marzeń opowiadać,
Jednak to czynię, matko moja miła,
Pędzi mnie bowiem, nagli zbyt gwałtowna siła,
Więc słuchaj!

Ciebie się nie boję,
To z ciebie się poczęło, oddam ci co twoje,
Zaczynam od początku:

Było to przed wojną jeszcze w Uddevalli,
Przed niedzielą palmową.
Ocknęłam się w nocy,
Godzina może druga.
Przy łóżku ktoś stanął.
Spojrzałam. Dość śmiele.
Wyniosłej była postaci,
Dostojnej twarzy i włosów białawych,
Jak te niewiasty w Połądze w kościele.
Nad głową jasność miała.

„Wszelki duch Pana Boga chwali“ rzekła
— a to zkąd?
Z Poznania.
drgnęłam
— Pani! czem służyć mogę?
Służyć Słowem!

podniosłam głowę.
Sama śpisz tutaj? Toś zamężna panna.
— przecież są dzieci, tu jedno, tam drugie.
Przeszłam pokoje, nigdzie znaku męża.
— ucieka od nas; dzieci płaczą w nocy.
Boi się płaczu? To się Szwed odmienił!
Chodź ze mną!
wstałam.
— dokąd?
Na pokoje.
Zapal tę śliczną światłość promienistą!
trysnęło światło.
— dzieci się obudzą....
Śpią niewiniątka.
Zapal mi wszystkie lampy promieniste!
i szłyśmy.
Ona: Miły kraj, bo jasny,
Nie straszy człeka po nocach cień własny.
— Pani! bawialnia tutaj — przemówiłam —
czy mam zapuścić te ciemne zasłony?
Niechaj duch wszelki będzie odsłoniony,
Imaj że pióro!

— tam naprzeciw ludzie....
Śpią zdrowe dusze.
Ty mi pisz orędzie!
— niech imię Twoje uwielbione będzie,
lecz pisać... w nocy? ja nie mam zwyczaju.
Rychło zaświta;
ty mi baju, baju,
A czas ucieka.
Czas iść!
Biją wszystkie dzwony!
— niech będzie Syn Twój, Chrystus,
pochwalony,
lecz dzisiaj... nie chcę!
Zmuszam.
— protestuję.
Drzy ziemia cała
— ja w duszy mam ciszę.
A Ja tu „votum separatum“ słyszę.
— kłamać nie będę.
Zaprzecz jeno sobie!
To ci się przyda.
— Maro cudowna! ja w Ciebie nie wierzę.

Jednak szły do mnie twej duszy pacierze...
— starej krwi skrzepy!
Młodeś ty jeszcze piwo jałowcowe,
niedowarzone
— ja nie z tych, Pani co radzi koronę
Twą błotem zbryzgać;
mam że imię święte,
niepokalane, włóczyć po gazetach?
Głupiaś, dzieweczko! gazeta rzecz święta.
— daruj! nie mogę, Najjaśniejsza Pani!

Nastała cisza.

— a co słychać w niebie?
Cóż! Trud wieczysty!
Pan Bóg jak zawsze wszystko ma na oku,
Pan Jezus zasię z Mojzeszem przy boku
Ciągle rachują, ujmują, dodają,
Jakoweś liczby pilnie przekreślają,
A potem mierzą i ważą...
Co to! Imasz pióro?
spłonęłam.
— prawda, to tak w zamyśleniu.

Czemu mówisz, błaźnico, „Najjaśniejsza Pani“,
Kiedy słuchać mnie nie chcesz?
Skrzep to krwi starej?
— żywej krwi tętenty!
Maczałaś pióro?
— już czarne

Głos mówił:

Najmilsi Moi synaczkowie!
Ludu Mój żołnierski, twardy!
Przy Moim pługu woły wy robocze,
Oto wam dzisiaj ślę takie orędzie:
Nieco się o was Me serce kłopocze,
Niechaj w obozie waszym cisza będzie!

Słyszałam u was rozgłośne trąbienie,
Dmuchajcie sobie w cichsze muzyczne
narzędzie,
Miła Bogu muzyka, lecz milsze milczenie,
Niechaj w obozie waszym cisza będzie!

Żołnierzu!
Czuwaj!
Czuwaj dniem i nocą,
Aż się nad wami gwiazdy zamigocą.
Nie ustawajcie w modlitwie i pracy,
Wszak pracować umiecie?

Bóg z wami, drodzy synaczkowie Moi,
Niech się nikt nocnych straszydeł nie boi,
Otom jest wasza Matka i Królowa
Nieustającej, Żarliwej Pomocy.

Wnet królewskiego Mego lwa dosięde
I na ogromnym smoka jeździć będę,
A miasto bicza jeno go ugłaszczę
I jeno Słowem zamknę mu złą paszczę.

Oparłam stopy o ziemskie kolisko,
A w jasnych nocach błyszczy gwiazd świetlisko
Nad Moją świętą głową,
Polskiej Korony Królową.

— — — — — — — — —
— — — — — — — — —

Ucichło.
I długo tylko szumiała mi cisza.

Prowadź do bramy! W dolne zakamarki...
— tam, Jasna Pani, potrzeba latarki,
schody spadziste, strome...
Uczyń jasno!
więc szłyśmy w dół.
Co się tli tutaj?
— to nasz piec domowy,
tli się i w nocy; miłe ciepło z rana
Dorzuć węgielka!
— chwyciłam łopatę.
A tam kto mieszka?
— służące dziewczyny,
Frania z Bytomia i Hanka z Kruszwicy.
Popatrzę na nie...
izby uchyliła.
— tam furtka nowa —
rzekłam.
Znów izbina!
— to owa cicha komnatka mężowa.

Zastukam trochę
— nie, nie budzić męża,
niech śpi zmęczony.
Dziecko! on nawet we śnie męki nie oglądał.
Wstrząsnę go nieco
I palec zgięła
I palcem we drzwi leciuchno stuknęła.
— furtka ostatnia — rzekłam —
a tam brama.
Otwarta!
— Pani! a dokąd idziesz?
Do Krakowa!

Odeszła.
a ja po tych schodach
szłam w górę.
Już dniało.

Matko moja najmilsza, bądź mi zdrowa!
Kończę ten list; gorące ślę ci uściśnienia
I dobrotliwych twych rąk ucałowanie.

MARJA ZIELEWICZÓWNA.

Ze zbiorów
Fundacji im. J. J.